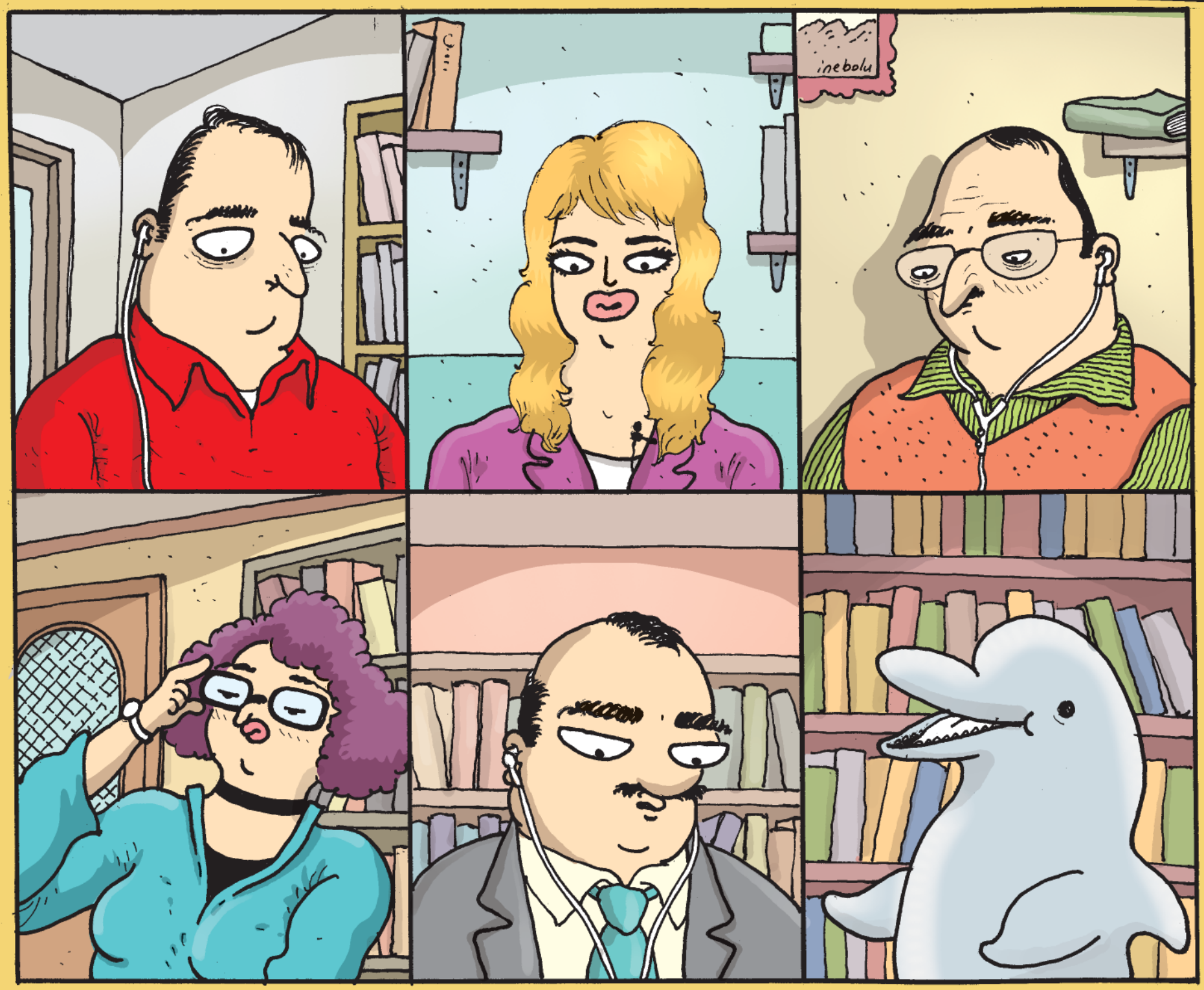
6 MAYIS ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/18 No: 661
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

İnsanlar çekilince
doğa kendine geldi, boğazda yunus sürüleri görülüyor...

Düğünün Gizli Kahramanı

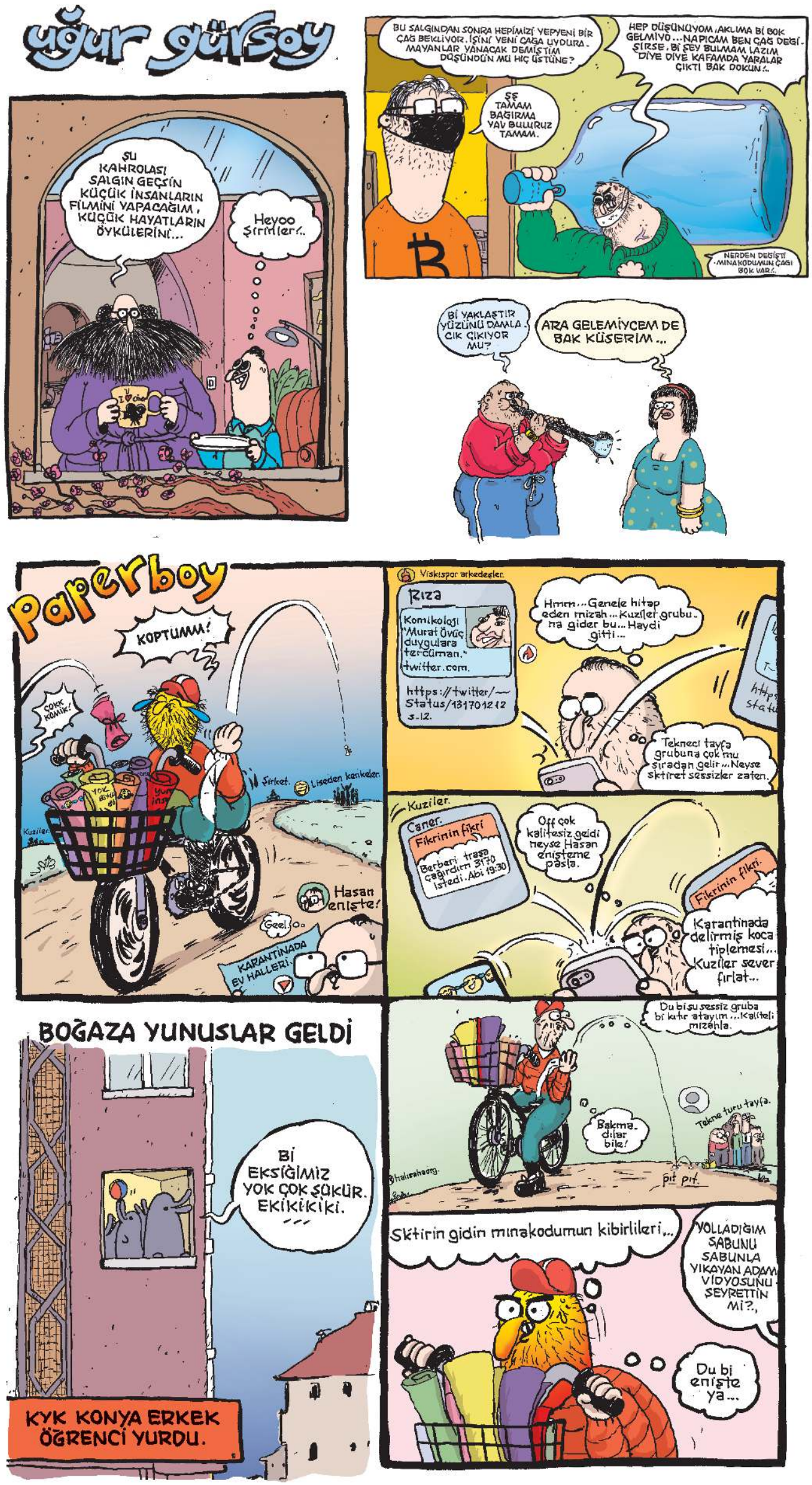
Arabayı düğün salonunun biraz uzağına park edip bagajı açtım ve beklemeye başladım. Bagajı açık bir arabanın, genç davetliler tarafından fark edilmesi uzun sürmeyecektir. Yakın arkadaşımın en mutlu gününde böyle bir göreve layık görülmüştüm. Bagajdaki biralarla birlikte ön koltuğun alt kısmında 2 şişe viski var ve bunu yalnızca damatla ben biliyoruz. İkimiz arasında kalması gereken büyük bir sır. Bu bilgi dışarı sızdığı an viskiler düğün erkekleri tarafından talan edilebilir ve bu da benim itibarımı sarsar. Sorumluluk gerektiren ciddi bir iş aslında. Sürekli aracın başındayım ve bira verdiğim davetliyi hafızama kazıyıp tekrar bira istemeye geldiğinde reddediyorum. O an gol olsa bile dönüp maçı izlemeyen, sırtı sahaya dönük bir tribün lideri gibiyim. İçeride halay çekiliyor olması ya da pasta kesme merasiminin başlaması beni çok fazla ilgilendirmiyor. Ben misafirlere içki dağıtmak için buradayım. Büyük bir ciddiyetle yapıyorum işimi ve kısıtlı sayıdaki birayı yetirmek zorundayım.

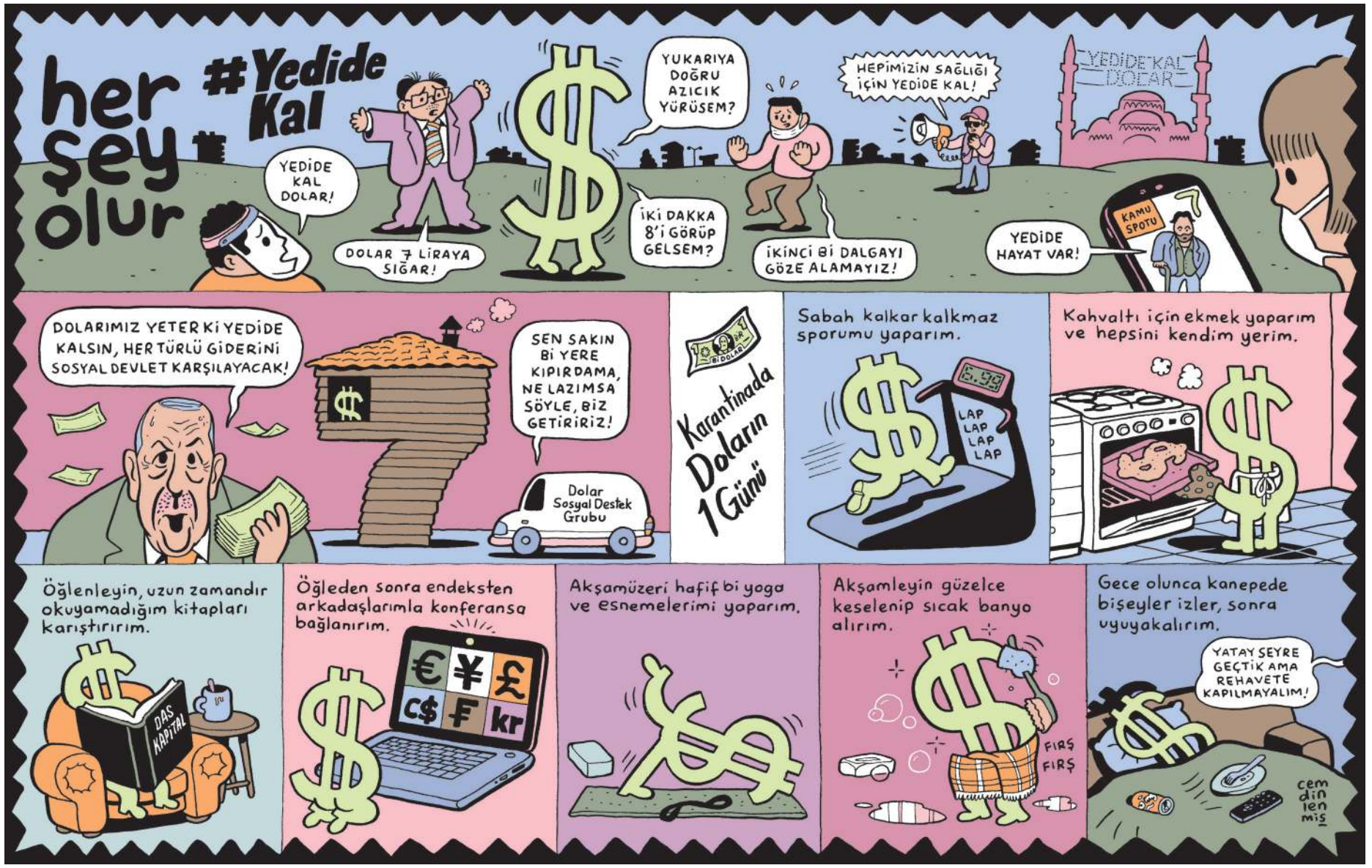
Arabanın etrafı aşırı kalabalık olmaya başladığı an bagajı kapatıp uzaklaşıyorum oradan. Bu bir güvenlik önlemi. Grup dağıldıktan sonra tekrar görev yerime dönüyorum. Düğünlerde taşkınlık yapmaya en müsait kalabalık, arabanın etrafındaki kalabalıktır. Böyle düşününce hayati tehlikesi olan bir iş yaptığım da söylenebilir. Gruba olan hakimiyetim her geçen dakika biraz daha artıyor ve artık mimiklerle de anlaşabilir hale geliyoruz. Alkoliklerden biri kafasıyla kapıyı işaret ettiğinde anlıyorum. Kolumdaki saati gösterip elimle 5 yapıyorum. 5 dakika sonra arabanın başında ol demek bu. En sevdiğim hareketlerden biri. Sonra kaldığım yerden oynamaya devam ediyorum. O esnada damadın kaş göz yaparak bir şeyler anlatmaya çalıştığını fark ediyorum fakat onunla iletişimimiz mimikler konusunda biraz daha zayıf. Çok geçmeden anlıyorum ki asıl görev başlıyor. Bu kez büyüklere hizmet edeceğim.

Dışarıya çıktığımda kayınpederi arabanın yanında buluyorum. Kısa bir süre düğün hakkında konuşup ön kapıyı açıyor ve viski hazırlıyorum ona. Viski servisi benim kırmızı çizgim. Kan bağı olmayan ya da birinci dereceden akrabalık şartını yerine getirmeyen herhangi bir kişiye viski servisi yapmıyorum. Yazılı olmayan ama bilinen bir kuraldır bu. Büyük içkiler büyüklerindir. Servis esnasında birkaç davetli uzaktan bizi izliyor, fark ediyorum. Viskinin kokusunu alıyor sırtlanlar. Kısa süre sonra hepsi arabanın etrafına toplanacak biliyorum. Onları durdurmam pek mümkün değil. Arabayı kapatıp kayınpederle birlikte salona geçiyoruz. Büyük bir açık verdiğim için endişeliyim. Koluma girip beni daha sessiz bir yere çekerek "Usta viski varmış" diyenlerin sayısı artıyor. Prensiplerimden ödün vermem isteniyor. Ricaların ardı arkası kesilmiyor. Baskılara dayanamayıp kabul ediyor ve birkaç alkolik genci arabaya götürüyorum.

Paylarını alıyorlar ve mutlular. Onların mutluluğu benim mutsuzluğum aslında. Düğün tarihine, görevini layıkıyla yerine getiremeyen bir dağıtıcı olarak yazılıyor ismim. Her viski servisinde "Çok dillendirmeyin, alkolüm az" desem de olmuyor ve sürekli yeni insanlar birikiyor arabanın etrafında. Saygınlığımı yitirmiş durumdayım. Grup üzerinde eskisi gibi hakimiyet kuramıyorum. Viskiyi izinsiz alıp istedikleri kadar doldurabiliyorlar. Maalesef henüz düğünün başında bitiyor elimdekiler. Mimiklerle anlaştığım, samimiyet kurduğumu düşündüğüm gençler bile yüzüme bakmıyor artık. Ben yine de ara sıra kol saatimi gösterip elimle 5 yapıyorum kendi kendime. Eski güzel anlarımıza duyduğum özlemi biraz olsun hissettirebilmek için yanlarına gidip "Belki bi kasa daha aldırırız dert etmeyin" diyorum. Cevap vermiyor, geçiştiriyorlar beni. Düğünün gizli kahramanı olmak isterken sıradan bir insana dönüşüyorum.

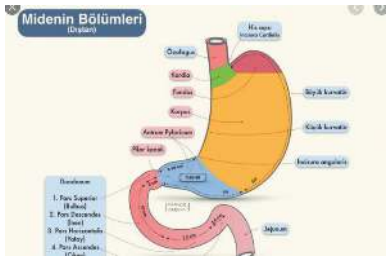
ANNEMLE ÇOCUKLUK TERMİNOLOJİSİ

* Midelerim ağızlarıma geldi

Vücutta ağrının kaynağını bulmak kolay değildir, ama annem, ağrıyan organını bulmanın ötesinde, ilgili organın hangi bölümünün ağrıdığını bile bulabiliyordu. "Midemin içi acıyor" derdi mesela. "Sanki birileri böyle mideme bıçak sokuyor" diye devam ederek, ağrısına neden olan aleti de teşhis edebiliyordu. Annem için ağrı tarifinde organ değişse de bıçak asla değişmiyordu. Aynı bıçak, ayaklara, bele, kafaya -artık ağrıda o gün neresi öne çıkıyorsa- oraya yıllar boyunca girip çıktı. Bıçak sokanların (birileri) kimliği belirsizdi, ama sayılarının birden fazla olduğunu biliyorduk. Tek kişinin bıçaklaması ağrının şiddetini betimlemek için yetersiz geliyordu. Bu ağrı tarifini defalarca duymama rağmen hiçbir zaman, "Kim onlar anne?" diye sormadım. Annem, zamanla, organlarını bıçaklayan kişi sayısı artıkça organlarının sayısını da arttırmaya başladı. Ağrı tarifinde, "eller", "ayaklar" gibi çoğul kullanımının normal olduğu uzuvlara, "mideler", "sırtlar", "beller" gibi fantastik organlar da eklenince korkutucu betimlemeler ortaya çıkmaya başladı. Mesela, "Dillerim hep yara oldu" diyerek dilini çıkarıp gösterdiğini çok net hatırlıyorum. Annemin sırtları kopuyordu, bellerine bıçak sokuluyordu, beyinleri uyuşuyordu; ama bu çoğul ağrı tarifleri içinde, "Midelerim ağızlarıma geliyor!" sözü hatıralarım arasında en kuvvetli olanıdır. Ağrının görünür hale gelmesi için midenin ağza kadar gelmesi kaldırabilirdi, ama sayısını artırarak hep beraber ağza yürümesi, ağzın da kendisine saldıran mideleri görünce sayısını artırması biraz fazlaydı. Dramanın fantastikle birleştiği büyülü gerçeklik akımının başyapıtı sayılabilecek bir betimlemeydi bu.

Aslında annemin ne demek istediği çok açıktı. Elbette bu kadar büyük bir ağrı tek bir mideden geliyor olamazdı. 3-4 kişinin çektiği acıyı bünyesinde topladığından mide sayısı da ister istemez artıyordu. Bütün bu çoğul karmaşanın içinde tedavi seçeneği ise basit ve biricikti: İlaçlar. Annem için farmakoloji bilimi ikiye ayrılıyordu. Ağrı kesiciler ve tarihi geçmiş ilaçlar. Ağrı kesicileri, ağrıyan organlarının hepsi çoğul olduğundan birden fazla alırdı. Bu ilaçlar genelde işe yarıyordu, ama hiçbir ilaç baş ağrılarını kesemezdi. "Başım çatlıyor" dediğinde ilaçları kötülerken (sanki çatlağın ilerlemesini engelleyen bir çözümmüş gibi) tülbent ortaya çıkardı. Tülbentle baş ağrısını boğmaya çalışırken yine kim olduğunu bilmediğimiz birileri belirirdi: "Sanki birileri kafamın içini oyuyor!"

* Kaşı kaşı kaşı...

- Biraz yukarı, biraz daha, orası değil benden tarafa gel.
- Senden tarafa neresi anne? Sırtını kaşıyorum.
- Amaan bu taraf işte, hah, biraz aşa, tamam işte, TAM ORASI!

Kaşı kaşı kaşı…

Ultrasonda böbrek taşı arayan bir doktor gibi dolanıyorum annemin sırtında, fakat doktorunki gibi yol gösteren bir ekranım olmadığından, belirtiyi bulmak için tek seçeneğim annemin sesi. Çileden çıkaran bir tarif, adresi bulamadıkça daha da artan bir kaşıntı ve en nihayetinde doğru noktaya temasla seyisin tayını finişe doğru kırbaçlaması gibi yaşanan bir kopuş anı: Kaşı kaşı kaşı… Kaşıma hızı ve şiddetini yönlendiren bu ritmik sesin etkisi altında, en az kaşınan kadar isterik bir ruh haline bürünüp coştukça coşardım. Bu coşkuyla yıllar boyu annemden parçalar kopardım, tırnaklarımın arası anne derisiyle doldu. Benim sırtımı kaşıyansa annem değil anneannemdi; benim gibi tırnaklarını değil nasırlı parmaklarını kullanırdı. Anneannemin beni kaşıması, annemin sırtında yarattığım mini vahşetin yanında bir tür peeling etkisi yaratıyordu. Şefkatin mini tırmıklarıyla kendimden geçiyordum. Adres tarifiyle belli bir hedefe hücum yoktu, tüm sırtım özenle taranıyordu. İki kaşıma arasında çok büyük bir fark vardı. Sırtta aniden peyda olan kaşıntılarda elin ulaşamadığı kör bir alan vardır. El, bel tarafından yukarı doğru uzatıldığında, kolun bükülme yeteneğiyle kürek kemiklerinin alt tarafına kadar ulaşır. Yukarıdan, boyun tarafından uzatıldığında ise, kürek kemiğinin üst bölgesini ve boyun bölgesine ait yaklaşık 7 omuru tarayabilir. Kaşıntıların, insanın kendi elleri yetmediğinden çıldırtan bir seviyeye ulaştığı bölge işte bu iki alanın ortasında kalıyor. Annemin kendi kendine yetemediği ve beni, "kaşı kaşı kaşı" komutuyla devreye soktuğu bölge genelde bu alandı . Ben, ulaşılamayan bir alan için bilardo sopasına takılan bir uzatma gibi işlev görüyordum. Anneannemin dizine yattığımdaysa kendi kaşıntılarım için tarif vermeksizin, işlevsiz, sere serpe kendimden geçiyordum.

* Hadi bi git de göreyim!

"Ne halin varsa gör! Akşam babana anlatırsın artık!" Final bu. Bir konuda ısrar etmişim belli ki. Muhtemelen kutsal aile kurumunun son çıkışı antrede, kapının önünde birbirimize bağırıyoruz. Elimde hiçbir sağlam argüman yok; ergenliğe hazırlanan bedenim, sonsuz bir öfkeyle patlamak ve bu evi havaya uçurmak istiyor. Bütün ağır silahlarım, "Hadi bi git de göreyim!" kalkanında etkisiz hale getiriliyor. Büyük belirsizlik! Belirsizlikle korkutmak hiç de adil değildir. Gidersem, sonra ne olacak anne? Cimcik mi? Kol burma mı? Mide krampları mı? Yoksa büyük şansölye babamın huzurunda yargılanmak mı? "Babam bana bişi demez yaaa, demiyo zaten!" diye bağırıyorum. "İyi hadi git çocuğum, ne halin varsa gör!" diye karşılık veriyor, sonrasında belirsizliği aşma ihtimalime karşı son ve en büyük kozunu oynuyor: "Öldüreceksin sen beni, öleyim de gör!" Annem, ancak ölürse doğruları görebileceğimi düşünüyor. İlkokuldayım. Cenazeleri, filmlerden ceviz ahşap tabutlar, yüzü siyah tüllü kadınlar, kaliteli suçlar işleyen güneş gözlüklü adamlar, elbise giydirilmiş sarı kafalı çocuklar ve beyaz çiçekler diye biliyorum. Henüz takım elbisem olmadığından cenazeye muhtemelen baldırı çıplak katılacağım. Minik ellerimi havaya kaldırıp suçluluğumun çoğalttığı gözyaşlarıyla dualar mırıldanacağım: "Allah'ım keşke halı sahaya gitmeseydim, süper bir gol atarım diye güzel annemi öldürmeseydim. Beni de al yanına."

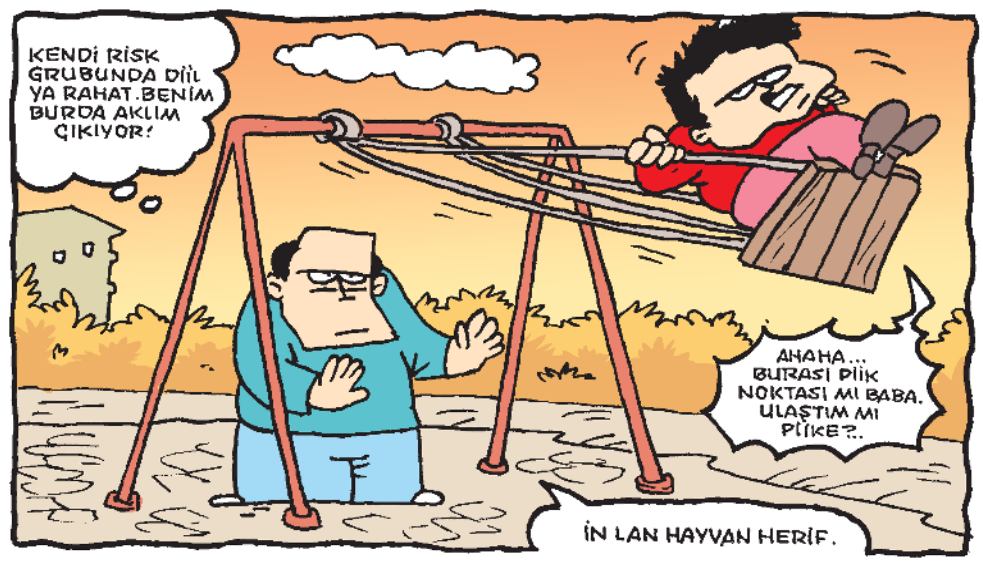
ÖZER AYDOĞAN

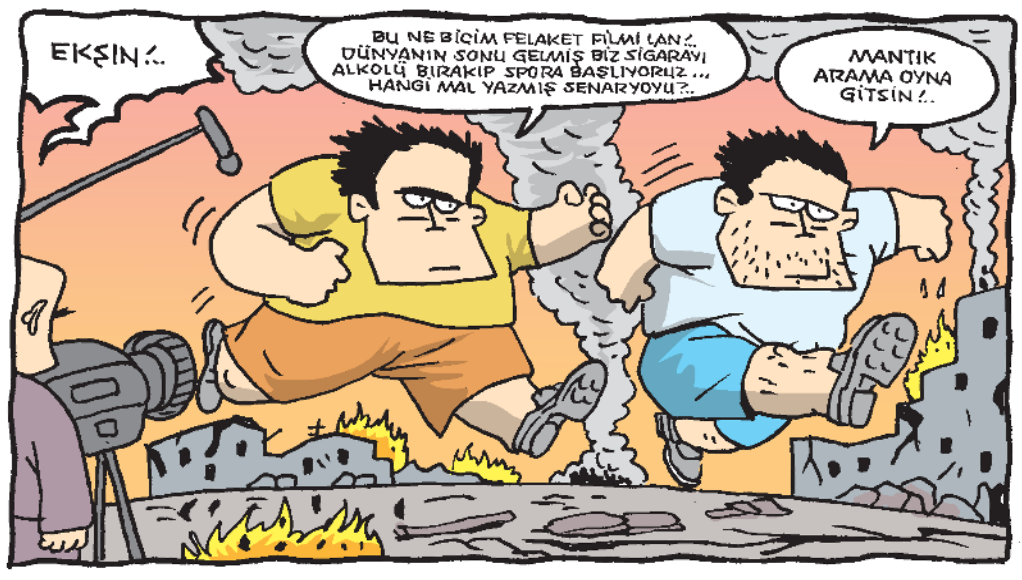

Uzaya övgü

Uzaylılı hikaye yazmak çok eğlenceli.

Uzaylıyı pavyona götürmek, gece alkol içirip mevzuya dalmak, manitacılığa gitmek, uzaylıyı haplayıp tekno partisinde kopmak, uzaylıyı kefil gösterip danaya girmek...
Ya da taksi şoförü uzaylı, meclise sızmış uzaylı ırk, uzaylıyla pilavlı sohbet, badem bıyıklı uzaylı, terso uzaylı, sapık uzaylı, kedi yiyen uzaylı (dizisi bile vardı), fare yiyen uzaylı (onun da vardı:Visitors), gogocu uzaylı (filmi vardı: Paul), manitacı uzaylı, düz sıradan olmaktan sıkılan utanan uzaylı (bunun da filmi var: Home), uzaylı kiracı, uzaylı ev sahibi, uzaylı bakkal, uzaylı metrobüs şoförü, uzaylı polis, uzay polisi, uzaylı vekil, bakan, başbakan zaten komple...

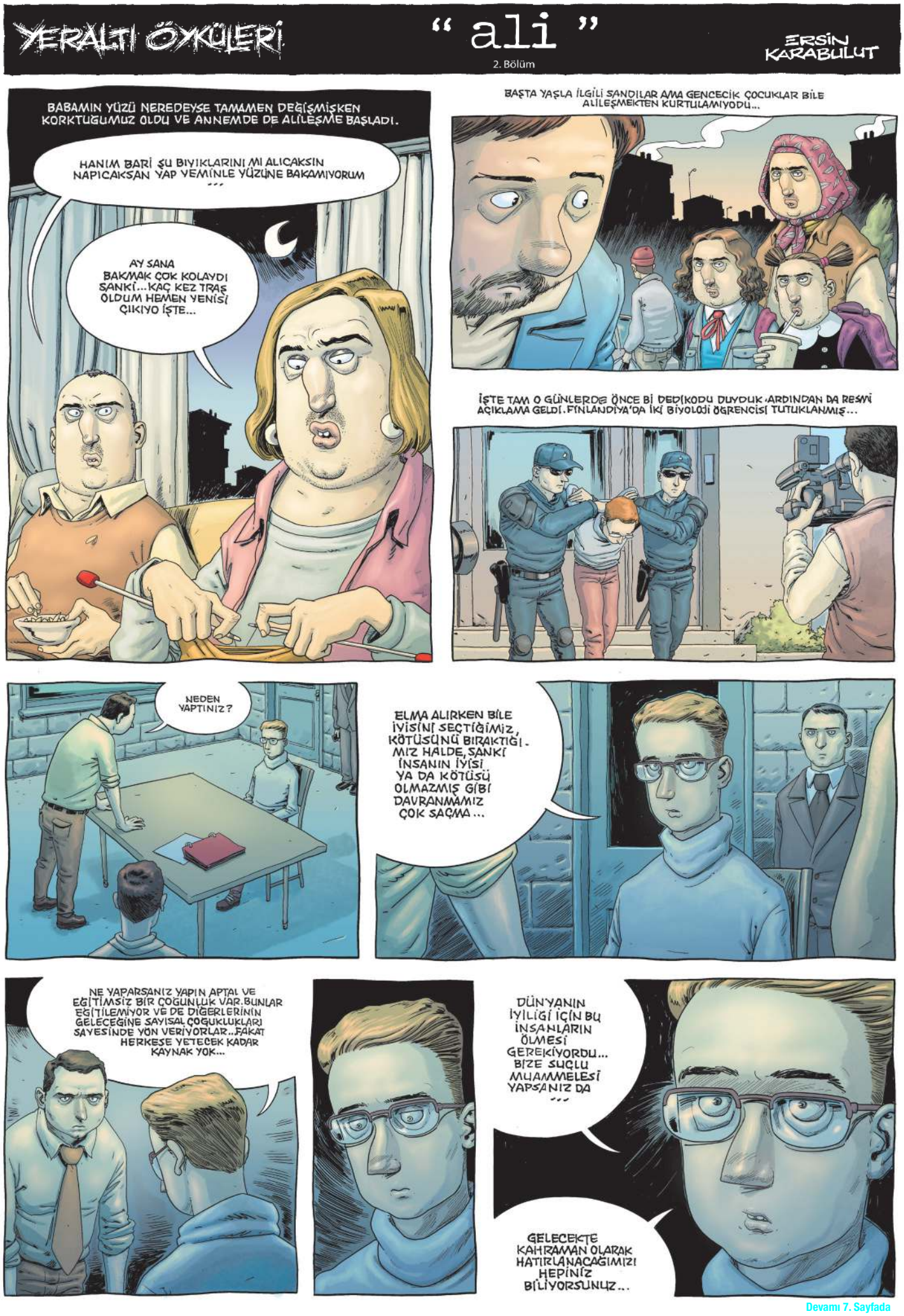
Uzaylı ne olursa olsun ilginç. Hep mevzu merak ediliyor. Uzaylı ne yer ne içer? Rakı sever mi, şalgam suyunu aç karna içerse cırcır olur mu, olursa ne renk bombalar, kokar mı bulaşır mı? Uzaylı duş yapıyor mu? Uzay gemisinde çıplak dolaşmayı seviyor mu? Uzaylının orası burası nasıl? Uzaylı mala vuruyor mu? Uzaylı tefofen atıyor mu? Uzayda para pul işleri nasıl? Uzay müziği neye benziyor? Uzaylılar nasıl iletişim kuruyor?

Hiçbirini bilmiyoruz, o yüzden de ilginç ve merak uyandırıcı geliyor. Oysa uzaylı için gündelik yaşam. Uzaylı tuvalette mesela takılıyor, bizim için çok ilginç, herif bildiğin bombalıyor oysa ki? Birisi seni izlese tuvalette, ona çok ilginç gelse. Vay be ne bıraktı helal olsun filan dese... Saçma gelir, ama bilmediğimiz her şey merak uyandırıcı.

Tarihte de aynı durum var. Kimse gerçekten ne oldu bilemiyor. Kesin bir tarih yok, sadece tanık olduğunuzda anlayabileceğiniz bir çok olay oluyor. Herkes kendi tarihini kendi istediği gibi yazmak istiyor. Uzaylı çorba içer mi? İçerse ne çorbaları var. Artık çorba takılıyorlar mı? Yoksa hapla mı beslenme? Yoksa artık bedenden kurtulup da düşünce olarak mı takılıyorlar? Uzayda geçim derdi var mı? Uzaylılar arasında kast / sınıf sistemi var mı?

Peki ya uzaylı medeniyet olarak bizden daha gerideyse. Mal mal mağara duvarlarına bakıp eherö meherö diye konuşuyorsa? Uzaylı mesela cahilse. Kör cahil uzaylı var mesela. Sana bakıp, 'Bahele o işler eyle olmaz yieğenim' filan dese... Hep uzaylıyı bizden daha ileride zannettik. Ya bizden gerideyse ne olacak? Uzaylı daha arabayı bulamamış mesela. Saçma sapan işlerle uğraşıyor...

Uzaylı gezegenini filan iplemese. Bizden daha beter leş gibi takılsa. Yere filan zaten ful tükürüyor. Paso mevzu çıkartıyor. Uzaylı tayfa paso çok gergin. Hiçbir şeye inanmıyor, sürekli komple yapıyorlar bize filan gibi laflar söylüyorlar. Gerçeklikten kopmuşlar. Öyle olursa ne yapacağız peki?

Devamı 7. Sayfada

Hep bizden ileride, bize bir şeyler öğretecek, anlatacak uzaylılar peşinden koştuk. Gün geldi, kafamızın basmadığı şeyleri onlardan öğrenmek istedik. Işınlanma, ışık hızının üzerindeki hızlarda galaksiler arası yolculuk, paralel evrenler, zaman yolcuğu gibi şeyleri onların yapacağını düşündük. Tembel bir ırk olduğumuzdan da olabilir ama ya bilinen evrendeki en zeki (maalesef zeki demek zorunda kaldım) canlılar bizsek... Of ya büyük bunalım olur benim için. Tüm evrenin akıllı canlı yaşamında leş gibi bir yerdeyiz. Hala birbirimizden, çevremizden, ondan, bundan nefret ediyoruz. Hala iş yerine dedikodu üretiyoruz, hala kendimizi düşünüyoruz, hala rezalet hayatlar yaşıyoruz, hala birbirimizi sömürüyoruz, hala her şeyi bizim hak ettiğimizi düşünüyoruz, kendimizi geliştirmiyoruz, çözümü başkalarında arıyoruz, beğendiğimiz insanları takdir edeceğimize kıskanıyoruz, evrenle ve çevremizle alakasız bir biçimde kısa ve kalitesiz hayat döngüsünde yaşayıp ölüyoruz. Zaten ortalama ömrümüz de kısacık.

Umarım böyle değildir. Böyleyse de geçmiş olsun.

VE SİNEM güneşi gülüşüne sığdıramıyor

cihan kılıç

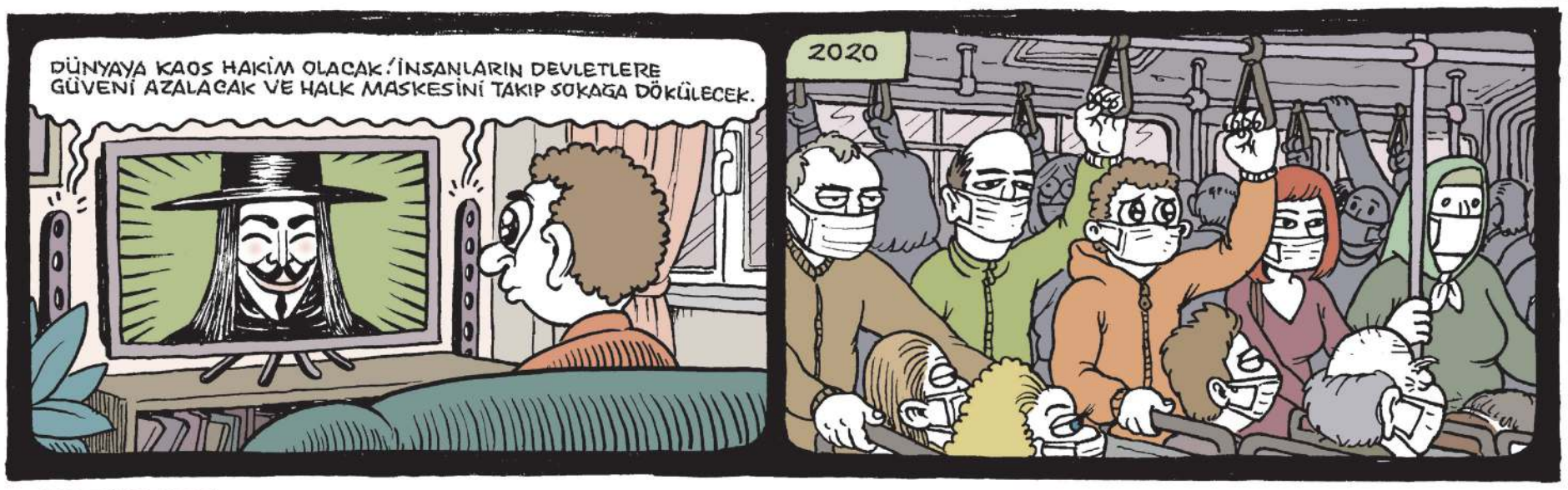

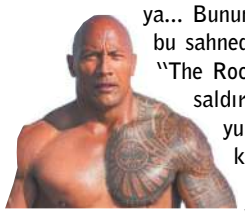

Mutfakta tencerelerin durduğu dolapla ilgili güçlü hislerim var. Normalde duygu envanterimde insanlara, yaşayan varlıklara ayrılmış hisler bunlar. Bana haksızlık yapmış, hakkımı yemiş, kiloma laf söylemiş insanlar gün içinde nasıl aklıma düşüyorsa, kafama takılıyorsa öyle kafama takılıyor. Dün gece bebeğim ve apartmanın geneli uykuya dalmışken önemli bir iş için orta boy bir tava ihtiyacı doğdu. "İhtiyacı doğdu" deyimi beni güzelliğiyle okşayarak öldüren bir deyim. "Killing me softly" dedikleri türden bir tatlı bir ölüm. Bazı ihtiyaçlar var, gerçekten elinize doğuyor. 0 saatten sonra annesi de babası da sizsiniz, bu ihtiyacı en havalı şekilde giydirmek, gerizekalı olmasın diye ekrana bakmamasını sağlamak, yarım saatte bir kakasını yapmış mı diye altını koklamak artık sizin işiniz.

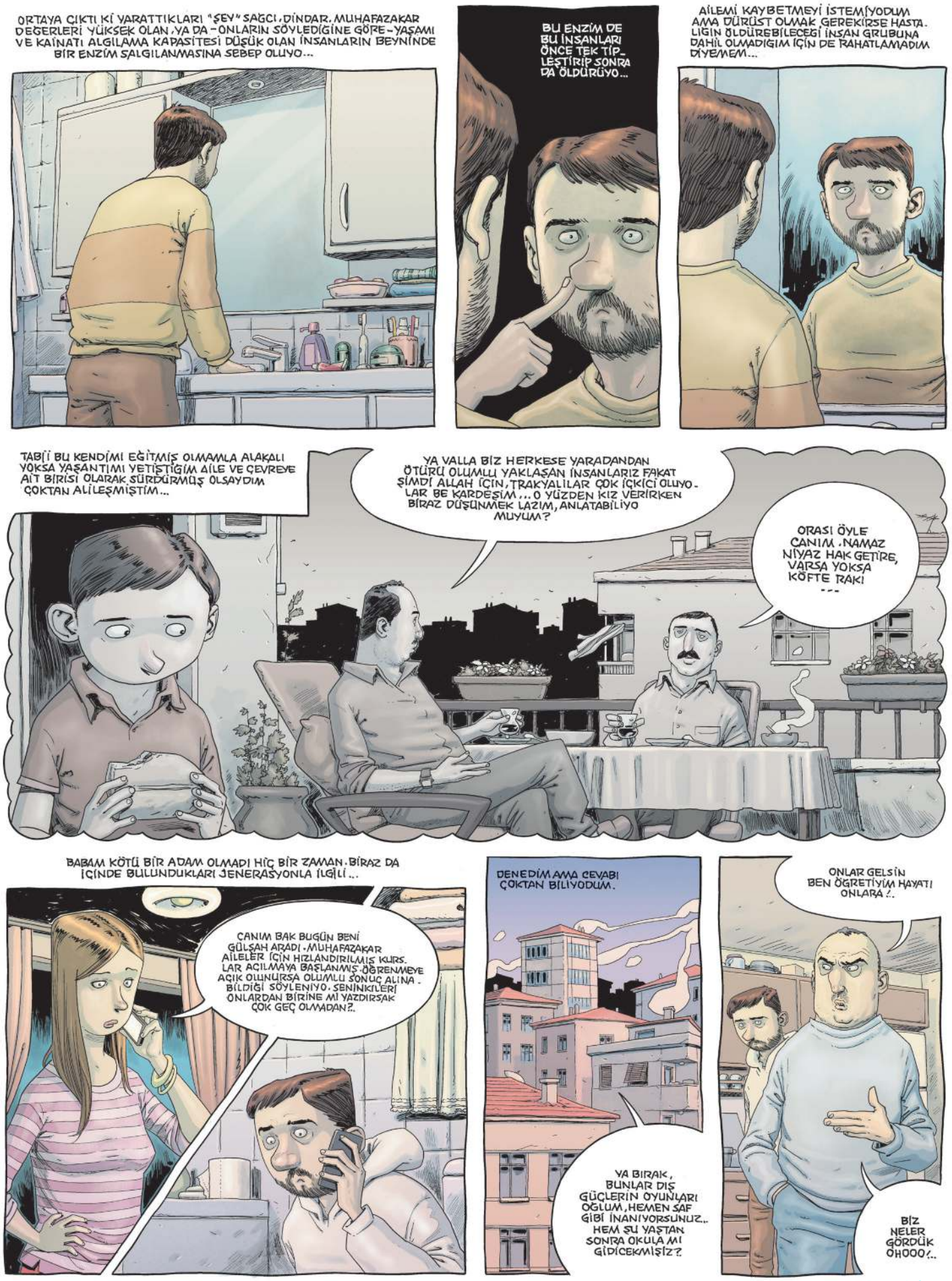
Gecenin geç bir vaktinde oturmuş Dwayne "The Rock" Johnson'ın aksiyon yüklü bir filmini izliyor, bir yandan da "ne kadar yapılı bir adam ya... Bunun üstüne "şimdi bu sahnede sen Dwayne "The Rock" Johnson'a saldıracaksın, fakat yumrukların etkisiz kalacak, bunun üzerine Dwayne bey yüzünde "yaptığın şeyin yaramazlık olduğunun farkındasın değil mi?" tarzı bir gülümsemeyle seni alıp üç dört metre öteye fırlatacak" diye saldıkları figüranın yıllarca binbir emekle inşa ettiği özgüveni bir günde ne kadar değer kaybeder" diye düşünüyordum. Bir düşünce başka bir düşünceyi doğrudu, film zaten oldukça traştı, gözümün ucuyla izlemem yetiyordu, kimsenin Dwayne "The Rock" Johnson'ı dövemeyeceği belli olmuştu. Koltukta tembelce oturup zihnimdeki düşüncelerin beni çekeleye çekeleye götürmek istedikleri yere doğru sürüklemelerine izin verdim. Bu adama kaya lakabını takmalarının nedeni tabi ki hayvani kaslarıydı. Ama son bir iki yıldır benim duygusal anlamda yaslandığım kayam, dayanağım olmuştu. "The Rock" lakabının benim için anlamı daha başkaydı. Varlığıya huzur veriyor, güven telkin ediyordu. Ve bence insanların hayatındaki bu rolünün farkındaydı. Bu kasları benim için, bizim için canlı tutmak sorumluluğundaydı. Bu sorumluluğu gerçekleştirmek için her gün kilolarca tavuk eti yiyordu. Üstelik bizim gibi panelenmiş, kızartılmış lezzetli tavuklar yemiyordu, dümdüz tavuk göğsü yiyordu. İşte konu terbiyeleyip ve paneleyip kaldırdığım tavuklara böyle geldi. Bir sonraki günün akşam yemeği için düşünmüştüm ama şimdi yemenin yarın yemekten daha doğru olacağı sonucuna ulaştım. Aniden orta boy bir tava ihtiyacı doğmuştu.

Tencerelerin durduğu dolap en basit tabirle "dolu" idi. Hindistan'da vatandaşların sadece içine değil, üstüne ve yanına bindikleri otobüsler, trenler gibi doluydu. Japonya'da vatandaşların birbirlerini iterek sığıştıkları metrolar gibi doluydu. Dolu kavramının ima ettiği doluluğun çok ötesine geçmiş bir doluluktaydı. Tavalar ise dolabın arkalarındaydı.

Önce tencereleri yavaşça yere indirdim. Sessizce. Çünkü bebeğim uyansın istemiyordum. Uyanırsa uyandırılma şeklini, uyanmasına neden olan olayı ve daha bir çok şeyi beğenmeyeceğini tahmin ediyordum. Yerdeki tencerelerin yanına kek kalıplarını çıkartıp yerleştirdim. Yine sessizce. Kek kalıpları gerçekleşmeyi bekleyen bir kaza gibi dengesizce üst üste duruyordu. Sahnedeki tüfek, tüfeğin patlamasının gerekliliği, tüfeğin çıkartacağı ses gibi şeyleri zorlukla zihnimin gerilerine iteledim. Artık tavaları görebiliyordum. En üstteki tavayı çekip almaya çalışırken yan yana dizili tencere kapaklarını denkleme katmadığım anlaşıldı. Sağdan, soldan, her yönden tencere kapakları birbirlerinin üzerine devriliyor; yeni bulunmuş bir özgürlüğün sevinciyle dolaptan yere yuvarlanıyorlardı. Tencere dolabı bana haksızlık yapmıştı. Beni ele vermiş, beni bebeğime ve bütün komşulara ispiyonlamıştı. İnsanlarla çoğu sorunumu hiç görüşmeyerek çözdüğüm bu günlerde bir numaralı düşmanım olmuştu. Kıymetli ve intikamımı hakeden bir düşman.

Devamı haftaya

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"İpler olmadan da hareket edebilen bir kukla, bana çok para kazandırır!"
-Carlo Collodi, Pinokyo (1881)

TRUMP-19'DAN YENİ TAVSİYELER:

* Her sabah kahvaltıda kibrit kutusu büyüklüğünde sabun yiyin, içinizi temizler...

* Kızarmış ekmeğe sıvı sabun da sürebilirsiniz, midenin pasını alır...
(Arap Sabunu hariç)

* Dişinizi deterjanla fırçalayın, köpürme çoğaldıkça saadet de artar...

* Kahvenizi sıcak suyla değil, ılık çamaşır suyuyla yapın, heyecan ve kudred verir...

* Spagetti yerine bulaşık telini kaynatıp yiyin, hücre yeniler...

* Traş köpüğüne şeker döküp yutabilirsiniz, yanağın dışına faydalı olan şey yanak içine niye de iyi gelir...

* Yatmadan önce ruj ısırın, bağırsakları renklendirir, hareketlendirir...

* Akşam yemeğinden önce iki kadeh sek kolonya için, cesaret verir...

* Her öğlen dilinize oje sürün, sonra da asetonla gargara yapın, damarlara ateş verir...

* Çocuklarınıza mutlaka ahşap cilası kaşıklatın, bu onların zihnini ışıl ışıl yapacaktır...

OKUMAYANLAR İÇİN KLASİK ROMANLARIN ÖZETLERİ:

Don Kişot: İspanyol bir değirmenci, Şövalyelik Meslek Okulu'nu dışardan bitirir ve Şansal Hanzo adlı toraman bir arkadaşıyla macera yaşamak üzere Bilbao'ya gider. Bilbao'da macera yaşanması yasaklanmıştır. İnadına orada kalır, bir at alarak adını Röveşata koyar ve haydut olsa da peşine düşsem diye beş-altı yıl bekler...

İki Şehrin Hikayesi: Nevşehir'e gittim. Dayımgili gördüm. Kırşehir'e döndüm...

Vadideki Zambak: Güzel karısıyla vadiye bakan köşkünde yaşayan Mösyö Clubbien, yanlışlıkla eline geçen bir telgraf sonucunda aslında soylu olmadığını öğrenir ve yıkılır. Yetmez gibi, karısı da güzel değildir, sadece fotojeniktir. Zaten romanın gerçek adı da "Vadideki Zambak" değil, "Vadideki Zangoç"tur...

Savaş ve Barış: Savaşıp öldü kerizler, biz barışımıza bakalım paşam!!

Balonla Beş Hafta: Balonla ha, beş hafta he mi?! Boşbeleş insandan her türlü haybecilik beklenir arkadaş! Bakkala git desem üşenir hırbolans...

Esrarlı Şato: Baron Durruque, bütün gün şatosunda oturmakta ve mütemadiyen esrar içmektedir. Çünkü baron olarak yapacağı bir iş yoktur. Üstelik kurnaz kahyası Tom, tam harekete geçeceği sırada yeni mahsulleri getirip getirip önüne yığmaktadır. Tom, fiziksel olarak Abdurrahman Dilipak'a benzemektedir. 'O da kim?' diye düşünür baron...

Monte Kristo Kontu: Montaj işinden parayı bulmuş bir kontun hikayesi. Özellikle kripto yazışmalar romana apayrı bir tad katar, kudred verir. Kontes yok yalnız, kontes de olaymış, iyiymiş...

Suç ve Ceza: Trafik kontrolü vardı. Ben de üfledim. Yüksek alkol çıktı. "Araç nerde" diye sordu memur. "Araç yok"dedim, "Yayayım ben" dedim. "Ne bizi meşgul ediyosun kardeşim" diye bağırdı. "Ne bağırıyon ki!" dedim. "Bak, ceza yazarım, sus" dedi. Bu yüzden sustum...

Mai ve Siyah: "Mavi değil miydi o, V nerde" diye sordu bu. "Maviyle siyahın arasında ya" dedi o. "Ha, tamam o zaman" dedi bu...

Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok: Yok...

ŞEKİL İLE MAKUL:

- Benim en büyük hatam insanlara hakkettiğinden fazla değer vermem...
- Kendi yüksek değerinle ilgili hiç kuşkun yok yani, netsin!
- Belki de evrende bir kum tanesiyiz...
- E, kum tanesi de aynı evrende ya lan!
- En büyük yalnızlık, kalabalık içindeki yalnızlık...
- Konuşacak birini bulamasan, yalnızlıktan da bahsedemezdin!
- Belki de bu evren bir çocuğun oyuncağı...
- Belini sıkınca susuversen keşke!
- Tanrı'ya inanmıyorum ama bi enerji var...
- Bak onu söylediğin iyi oldu, çağlayanlar çağlamak için senin tespitini bekliyolardı!
- Altına imzamı atarım...
- Altında imza var zaten onun!
- O şimdi yukarılardan bi yerden bize bakıyodur...
- Ya bi rahat bırak artık, iş yaptırtma rahmetliye!
- Uçlarda yaşıyorum...
- Aynı anda çoğul yerde yaşanmaz, uçta yaşıyorum diyeceksin!
- Hiç bilmediğim bir kentin sokaklarında kaybolmak istiyorum...
- Bilmedikleri kentlerde kaybolanlara yardım etsem keşke!
- Her şeyi bırakıp bi kıyı kasabasına gidiceksin aslında...
- Abi, Manavgat'a yerleştik ya abi!!

Notlar
** Nice 1 Mayıs'lara...*
** Youtube ortamındaki "Çirkin Sanatlar / Bebek Kafası" videolarımı izlemek için vakit ayırırsanız ziyade sevinirim...*
** Evde kalmağa devam...*

vedatozdemiro@gmail.com

mustafa Satıcı

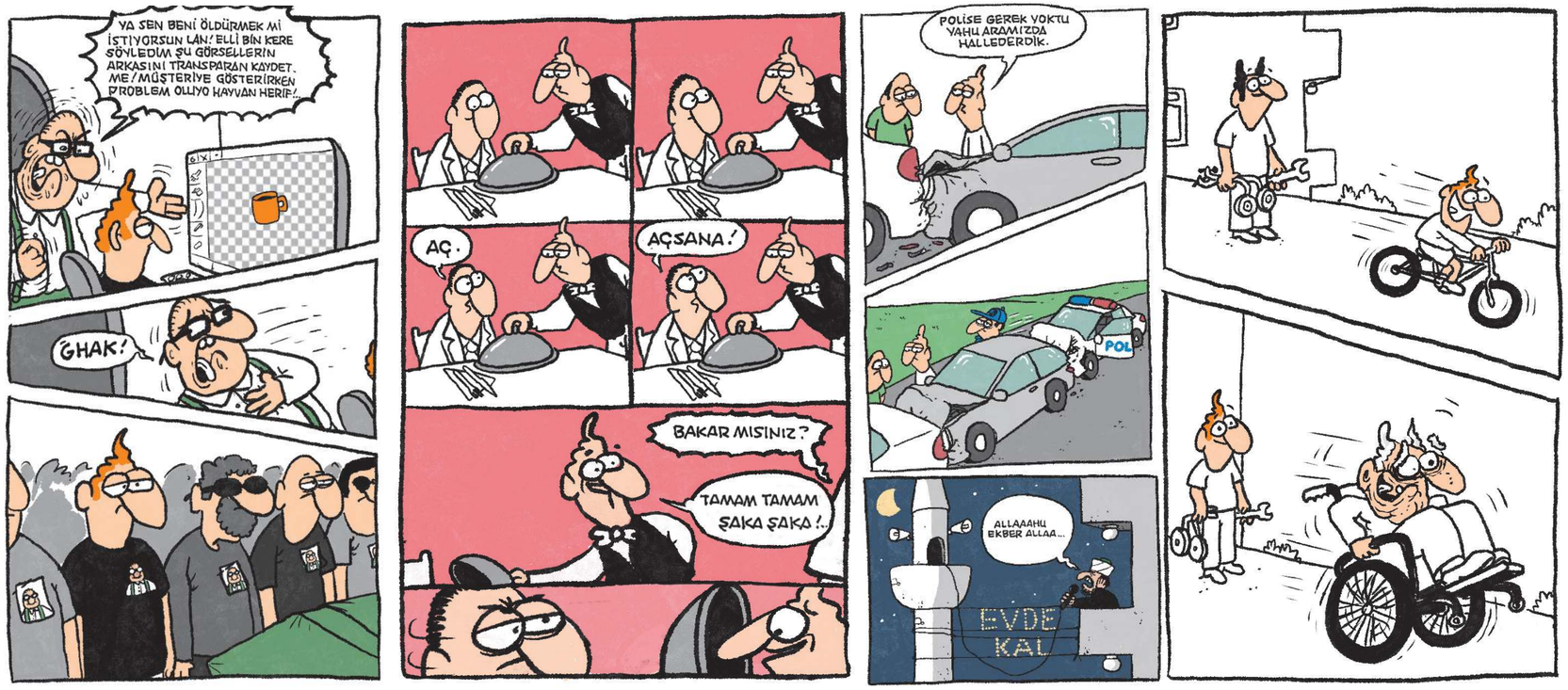

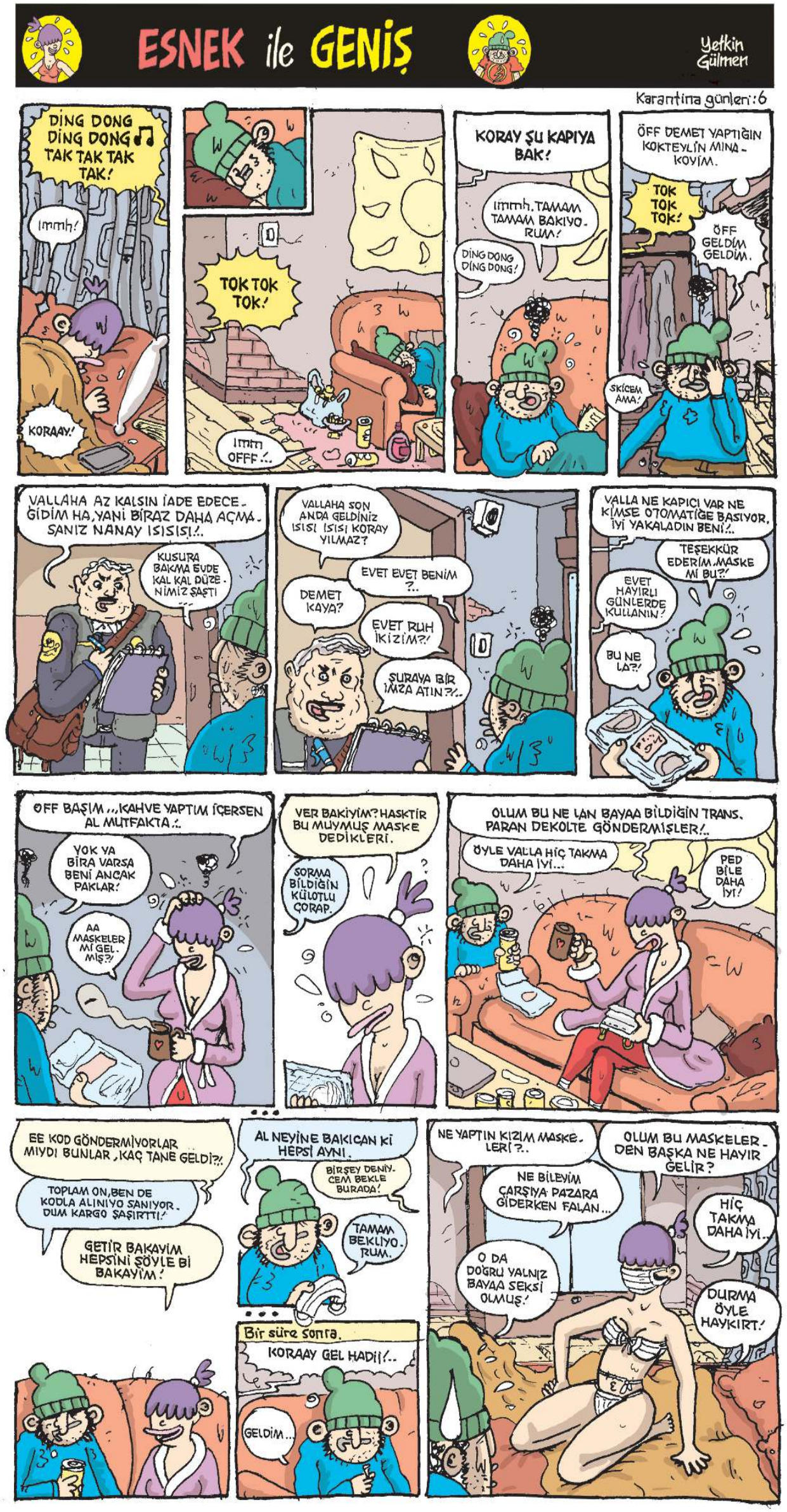

İLKER ALTUNGÖK

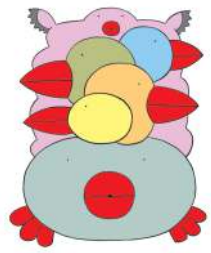

æ Merhaba.

æ Açtım valla şu anda Youtube'dan Palu Ailesi'ni, bir yandan da onu dinliyorum bu satırları yazarken. Satır satır yazarım çünkü ben. Sen satır'ı bildin mi. Hey yavrum hey. Satır Köfte'yi bildin mi. Keşan'a özgü bir köftemiz olmakla birlikte, kıyma değil de, etin satırdan geçirilerek güççük güççük daneler haline gelmesi ile oluşturulan bir köfte çeşididir, iyidir, güzeldir. Normalde çizer arkadaşlarımızın arasında çizerken film dinleyenler var, ya da başka türlü konuşmalı şeyler. Yazar arkadaşlarımız genelde müzik dinlerler ya da hiçbir şey dinlemezler yazarken diye biliyorum ben. Ben hem yazarken hem de çizerken müzik de dinleyebiliyor, goygoy da takip edebiliyorum. Ben de ayrım yok. Çocukluğumdan beri bu hep böyle. Neyse, ne diyordum, Palu Ailesi. Dinleyelim bakalım, şimdiki eğlencemiz de bu olsun bakalım. Bakalım.

æ "Ayva çiçek açmış yaz mı gelecek, gönül bu sevdadan vaz mı geçecek?" Çocukluğumdan beri anlayamadığım çözemediğim bir şarkı sözüydü bu. "Ayva çiçek açmış yaz mı gelecek" ile "gönül bu sevdadan vaz mı geçecek" arasındaki bağlantı nedir, ne olabilir, düşündükçe kafayı yedim ben dostlarım, işin içinden bir türlü çıkamadım o oldu. Ayvanın çiçek açmasıyla gönülün sevdadan vazgeçmesi arasında nasıl bir bağlantı olabilir. Ha mevsim değişiyor, o mu yani. Mevsim değişmesiyle gönül sevdadan vaz mı geçiyor genelde, öyle mi oluyor. Sen ki uğruna şarkılar bestelediğin kişiden, sadece ayva çiçek açtı diye vazgeçeceksen, ki sen de emin değilsin, "vaz mı geçecek acaba" diyorsun, senin ne yaptığın belli değil, demek ki zaten öyle çok da sevmemişsin yani ben buradan bunu anlıyorum. Anlıyordum. Bence olay şu şekilde gelişti. Bir nisan ayı, bahçede öyle takılıyordun, bir baktın ayva çiçek açmış. Şaşırdın ve sevindin. Çünkü ayvanın çiçek açması karşısında herkes şaşırır, herkes sevinir. Bu arada ayvanın çiçeği çiğ çiğ yenir de. Pek lezzetlidir. Çocukluğum ayva çiçeği tüketmekle geçti. Şaşırdın ve sevindin. Çünkü ayva çiçeği yazın habercisidir ama tam da değildir. Çünkü bazen yalancı bahar olur, ayva çiçekleri vaktinden önce açar, sonra yine kış gelir, çiçekler pörtler. Ayva çiçeğine yani tam olarak güvenemezsin. Ama emin de olamazsın. Çünkü yaz da gelebilir. Kış bir daha uğramayabilir. Ayva çiçeği bövle bir cicektir. İnsanı ikilemde bırakır. Bir yandan neşe verirken bir yandan da ince ince hüzünlendirir. Deli çiçektir ayva çiçeği. Ayva çiçeği öyle bir çiçektir ki başka hiçbir çiçeğe benzemez. Ne diyordum, şarkıyı yazan kişi, ayva çiçeğine baktı ve, haklı olarak, "ayva çiçek açmış, yaz mı gelecek acaba" dedi. "Acaba"sını sonra attı. E o kadar da yazarlık olacak. Sen herkes gibi olamazsın ki. Senin bir şeyi birazcık da olsa diğerlerinden farklı ifade etmen lazım ki senin yazar olduğun bilinsin. Zaten önce sen yazar olduğunu bildiğin için bu tür numaralar çekiyorsun, sonra da herkes senin yazar olduğunu biliyor, çünkü bu tür numaralar çekiyorsun. Bu tür numaralar çekmesen senin yazar olduğunu nereden bilecekler. E tam bir yazar olmak için de bir şeyin devamını getirmek lazım. Yoksa herkes o kadar yazar oluyor. "Ayva çiçek açmış, yaz mı gelecek?" "Hımm, o zaman şöyle olsun, gönül bu sevdadan vaz mı geçecek? Oldu lan sanki. Bir yerde de Beatles bile şarkılarının yüzde seksenini doksanını tamamen hayalinden uydurmamış mı, uydurmuş, benim neyim eksik acaba, patlat gelsin. Bana ettiklerin az mı gelecek? Vallah oluyor. Yandım Allah yandım yandırma beni." Ve bu şekil gidiyor şarkı sevgili okur. Çocukluğumdan beri kafa yorduğum bir şarkıydı bu, sanırım çok kafa yorunca bir şekil sırra erişebildim, o oldu. Ayva'nın çiçek açması gerçekten tüm kalpleri harekete geçiriyor. Daha dün bisiklet kullanırken gördüm, "ayva çiçek açmış, yaz mı gelecek acaba" dedim. Şarkıdan bağımsız olarak. Sonra şarkıyı hatırladım yine. Tüm sözleri ve melodisiyle birlikte. Bir yandan da düşününce ne ölümsüz bir eser. Ayva çiçeğini gör, şarkı zihninde beliriyor. Sözlerini melodisini benim gibi bilmene de gerek yok, ben şarkıya takığım, ama bir şekilde bu şarkıyı hiç bilmeyenlerde de oluyor. Nasıl oluyor bilmiyorum ama bir şekilde oluyor.

æ Kağıt bardak da ne acayip bir şey. Onu kullansan da kullanmasan da bir süre sonra atıyorsun ya, ne bileyim, bence bu çok acayip. En azından bende hep böyle oldu. Alınmış bir şekilde, duruyor evde öyle. Kağıt bardaklar. Onun bir süresi var. O süre içinde kullandın kullandın, kullanmadın mutlaka atıyorsun zamanı gelince. Bu zaman da kişiye göre değişir. Bende bir sene. Bir sene içinde kullanılmayan kağıt bardak itina ile çöpe atılıyor tarafımdan. Kullanınca zaten hemen atılıyor da kullanmayınca da atılıyor. Bir şekilde atılıyor. Kağıt bardak evladiyelik olamıyor. Olamıyor anam olamıyor. OLAMIYOR!

æ O değil de Özlem'im benim olmayan bir cümleyi hemen anlıyor ya, çılgın çıkıyorum o oluyor. Tweeter'da bir şey okuyorum mesela. Herhangi bir şey, herhangi bir yorum. Özlem'ime kaynak belirtmeden o cümleyi aktarıyorum, çünkü sürekli de kaynak mı göstereceğiz canım, hemen anlıyor, "bu cümle senin cümlen değil" diyor. Tamam da yani niye. Ne zaman şahane bir cümle kursam, "senin cümlen değil bu" diyor. Tamam benim cümlem değil de olamaz mı yani benim cümlem. Hayret bir şey yani.

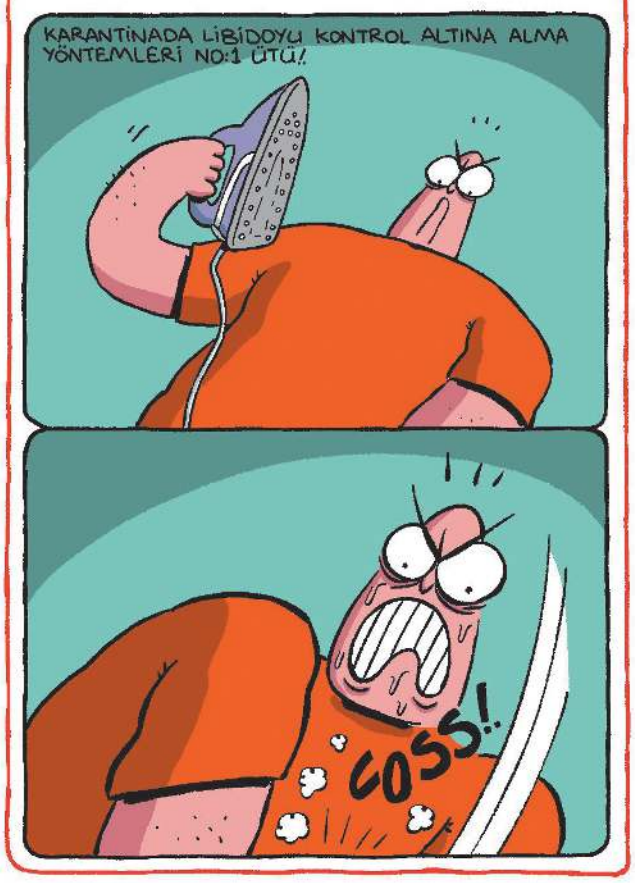
æ Oo, Palu Ailesi'nde olaylar gelişmeye başladı.

æ Hoşça kal.

nisan hakan

kargo

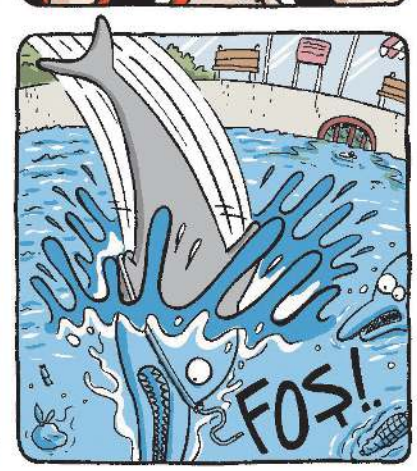

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"eşek, kral ve ben/ yarın ölmüş olacağız/ eşek açlıktan ölecek/ kral can sıkıntısından/ ben de aşkımdan öleceğim…/ bir mayıs sabahında…"
Jacques Prévert/ "Mayıs Şarkısı"

"BİR KİRAZ AĞACIDIR AŞK"
İşte Mayıs. Kiraz çiçekleri dökülmeye başlamış bile. Kısmet olmadı. Bir tekini dahi göremedim. Telefonda duydum. (Arkadaşımın bahçesinden haberler) Prévert, yukarıya bir kısmını aldığım o ünlü şiirinde, "bir kiraz ağacıdır aşk" da demişti. Kiraz mühim. Büyük Haiku ustası Issa, "Kiraz çiçek açsa bile/ Bir acı çekme dünyası bizimki" diye de yazmıştı yalnız. (ki onlar, koca bir yılı kiraz çiçeklerini bekleyerek geçiriyorlar neredeyse--nasıl yaptılar acaba bu yıl, kiraz festivallerini, Japonlar'ı diyorum--) O da var. İşte bu iki duygu arası karışık işler… Salgın ve kiraz. Aşk/ Ölüm. Korku ve umut. Maskeli Süvari'nin, karışık mayıs başı hisleri…

Jacques Prévert 1900-1977

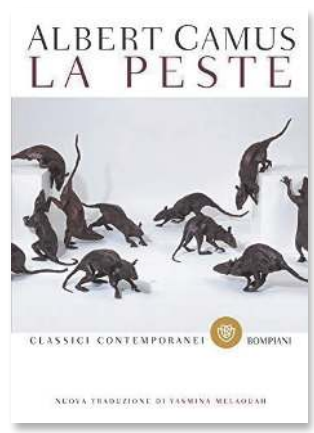
Yasaklı gün. Bomboş ana caddeye bakan sürreal balkonum.
"Ya birden oturduğum koltuktan bir kaleci gibi uçup yakalamaya çalışırsam?" Onları. (su içmeye gelen kumruları diyorum, serçeleri) "Yapabilir mi?" Oturduğu yerden gizlice onları seyretmekte olan benle aralarına koydukları mesafe.
Bir nevi "sosyal mesafe" (Hesap aynı. Şu aralar bizim yaptığımız) Aradaki uzaklığı ölçüp biçip, yetersiz bulurlarsa kabın kenarına çıkmıyorlar. Su kabının. Bekliyorlar öylece yan gözle kese kese. Tam eğilip içtikleri sıra. İşte tam o an hamle edersem?
Sandalyeyi biraz uzağa çekiyorum. (içerde, salonda oturuyorum)
Arada cam var. Halbuki.(yapamam, istesem de) Camı anlayamıyorlar işte. Boş korku. (Nasıl anlasınlar doğada cam mı var) İçim sıkılıyor birden; ya onlar gibi anlayamadığım camlar varsa? Aklımın ermediği… Duraksadığım, boş yere duraksadığım… Benim de…

Ünlü "Çığlık" tablosunun'da sahibi Edvard Munch'un (1863-1944) İspanyol gribine yakalandığı sırada yaptığı otoportresi

Güya herkesi eşitledi. Yersen. Öyle bir illüzyon oluştu. İlk başlarda. Ama ölenlerin yüzde yetmişi fakirler, siyahiler, hispanikler… ABD'de. İngiltere'de de benzer, Asya kökenliler, Hintliler, Pakistanlılar, siyahlar… Fakirler… hep fakirler…Virüs adam seçiyor. Anlatmışlardı oradayken. İspanyol Gribinde de aynısı olmuş. Paris'te zengin mahallelerindeki ölümlerin çoğunluğu, ölüler çatılardaki o küçük küçük hizmetçi odalarından çıkmış. Neredeyse hepsi ölmüş. (kır evlerine göç etmiş zenginler) Kalmışlığım var. Bir dönem o minik odalardan birinde bir evim olmuştu. On metre kare var mıdır? Bir dar masa bir dar yatak içiçe. Odaya göre büyükçe tek penceresi, eğri tavanda. Bir ipi var çekip aralayabiliyorsun. Tam yatağın üzerinde. (zaten bütün tavan, tamamı neredeyse tam yatağın üzerinde) Yağmur şakır şakır yağarken tam kafana kafana. Yüzüne doğru. Çok hoş oluyordu yalnız… (o tavanlara baka baka ölmüş zavallı hizmetçileri unutman lazım ama…çok çok eski yağmurlarda…)

NewYork'ta lağım fareleri çıkmış ortaya. Bu ara. Öyle yazıyor. Sürüler halinde. Rahatsız oldum. Ürpertici de. Ünlü "Veba" romanı o şekil başlar. (dağlara, taşlara) Sırtüstü yatmış titreşen fareler görülmeye başlar. Can çekişmekte olan, ağzı burnu kanlı fareler. Orada burada. Koridorlarda. Sokaklarda… Sahilde. Çöp tenekelerinin kenarlarında falan... Okumadıysanız okuyun bence. Müthiştir. (Bir film de var romandan yapılmış. Ama romanla kıyaslanabilinir bir etki yaratamıyor.) Şu satırlar romandan: "…felaketler ortak bir şeydir, ancak başınıza geldiğinde inanmakta güçlük çekilir. Dünyada savaşlar kadar vebalar da meydana gelmiştir. Vebalar da, savaşlar da insanı hazırlıksız yakalar.(…)Bir savaş patladığında insanlar, "Uzun sürmez bu, çok aptalca!" derler. Ve kuşkusuz bir savaş çok aptalcadır, ancak bu onun uzun sürmesini engellemez. Budalalık hep direnir"

"Veba" Albert Camus 1913-1960 (İtalyan baskısı)

Tekrardan açılacak ya her şey. Hadi bakalım… Bekliyorum. Heyecan içinde. Zaman zaman "aman ne olacaksa olsun" "yatma tilki gölgesinde, ko yesin aslan seni" şekillerinde… Şom ağızlılık gibi olmasın ama: İspanyol gribi önce bir 1918 in baharına doğru gelmiş, Ağustosa doğru da kaybolur gibi olmuş. İstanbul'da. Gevşeme yaşanmış. Sonra Aralık ayında geri gelmiş. İkinci dalga. Yeniden. "İspanyol Nezlesi tekrar başladı" gazete manşetleri öyle. Devrin. Biraz daha mı, dayanmak, diş sıkmak zor, bu işlere,(tecrit mecrit) yoksa yeniden karşılaşmanın ağır travması mı? Ben kararsızım. Bence kapışırlar.

"Korku içinde olana her şey hışırdar" Demişti Sofokles. Doğru o. İyiye doğru gidiyor ya rakamlar... Marketten panik halinde dönerken, artık biraz daha az "hışırdıyor" bana, market poşetleri. (sizi bilmem--en çok o poşetlerde uzun yaşıyormuş ya o mendebur/melun--)

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu yalnızca balolarda maske takılan günler diliyorum… ("ve onun sahte yüzleri?" razıyım, tek derdimiz o olsun--)

engin.ergonultas@gmail.com

cihan ceylan

Stay home.

CEM GÜVENTÜRK

akıl fikir ofisi

Barış UYGUR

Hababam Sınıfı Muhasebesi

Hababam Sınıfı Tatilde filminin sonunda, Özel Çamlıca Lisesi tahliye davasını kaybeder. Hababam Sınıfı öğrencileri, sanki vasati on dört yıl süren lise hayatlarında bir gün olsun ders kitabının kapağını açmışlar gibi, niyeyse gaza gelip dağda bayırda ders işlemeye başlarlar. Hayır şimdi eski tembellerden olarak gayet iyi bildiğim bir şey var: Yaklaşık orta iki civarından itibaren, herhangi bir vesileyle "Ulan bundan sonra derslere asılacağım," dediğim her sefer, yaklaşık on dakika binomik förmüllere, protein sentezine, vektörlere, rektörlere falan bakıp, "Hee," diyerek kitabı kapattım. Zira kümelerden sonra pek bir şey öğrenmeyince telâfisi zor. Hiç mi olmaz? Olur, olur ama bunun için azmetmek, o on dakika mel mel bakmanın ardından günlerce çalışmaya devam etmek gerek. E öyle bir azim olsa en başta o kadar geri kalmak çok mümkün değil zaten. Yahu benim dört işlemin ilk üçünde kalmış arkadaşım vardı, daha dördüncü işlemi de özümseyecek, üzerine permütasyon öğrenecek. Bakmayın, ben de sadece adını biliyorum, permütasyon hakkındaki bilgimle, rahmetli Nevzat Erkmen ve Armağan Ekici'den başka kimsenin okuduğunu sanmadığım Ulysses hakkındaki bilgim birbiriyle yarışıyor.

İşte bu, reel hayatta çoktan oto sanayi sitesine çırak verilmesi gereken Hababam Sınıfı iblisleri, lise tahliye edilince gidip dağda bayırda ders yapmaya başlar. Onların hâlini gören Mahmut Hoca, okul binasının yeni sahibinin kapısını çaldığında bu herif Sivas Lisesinden 317 Şeref çıkar. Şeref güçlükler içinde Mahmut Hoca'nın verdiği paltoyla ısınarak sokak lambasının ışığında ders çalışmış, sonra Adalet Partisi İl teşkilatına falan yazılıp zengin bir işadamı olmuştur. Mahmut Hoca da bir şey söylemez, tutar kolundan, Hababam Sınıfı'nın ders yaptığı dağa götürür. Orada 317 Şeref'e **"Bu çocuklar dağ başında okumaya çalışıyor, çünkü geçmişini unutan gözünü para hırsı bürümüş biri, üç kuruş daha kazanabilmek için bu zavallı çocukların okullarını elinden aldı. Bunu yapan ne yazık ki benim eski bir öğrencimdi, 317 Şeref!"** diye tirad arar. Sonrasını biliyorsunuz, 317 Şeref, "Affedin hocam, okulunuza dönebilirsiniz," der okul açılır.

Tabii bunun aslında şu şekilde gelişmesi gerekiyor:
"Hocam hiç bilmiyordum. Kaç öğrencisi var demiştiniz bu Özel Çamlıca Lisesi'nin?"

Yıl sonu müsamerelerinden, yemekhaneden, binadan, bahçeden falan anladığımız bu okulun beş yüz öğrencisi falan var. Okulun müdürü de öğrenci başına 15 bin lira aldığını söylemişti. Hemen düz hesapla bunun filmin çekildiği 1977 yılında yaklaşık 130 çeyrek altına denk geldiğini görüyoruz. Yani bugünkü karşılığı hemen hemen 80 bin lira. 500 öğrenci için yıllık ortalama 40 milyon liralık bir cirosu var okulun. Herkes yatılı değilse onlara da servisten yemekten kantinden eşofmandan bir şekilde geçirilir yine 40 yapar. Zaten 40 kolay yapan bir sayı biliyorsunuz.

E masraf deseniz, okulda öğretmenler odasında gördüğümüz kadarıyla taş çatlasın on öğretmen var. Müstahdem falan da yok, okulun tüm diğer görevlerini Hafize Ana üstlenmiş durumda. E bu müdür de pintinin teki, kimseye doğru dürüst maaş vermiyor, Hafize Ana'nın parası Boncuk'un okul taksidine katkı yapmaya yetmiyor mesela. (Ha ama Mahmut Hoca fena indirmiyor, o Boncuk'un okul taksidini şak diye çıkarıp vermişti. Gerçi okulda kalıyor kira derdi yok.) Ya hadi hepsine ortalama on bin lira maaş versen yılda bir milyon iki yüz bin lira bir şey, Veysel Efendi'yi, Hafize'yi, ekle kiminin maaşını yükselt taş çatlasın bir buçuk milyon. Yemekti, eğitim malzemesi gideriydi falan onlara da 5 milyon desen, hadi astronomik bir yanılma payıyla tüm masraf yıllık 10 milyon tutsa vergi ve amortisman öncesi temiz 30 milyon kârı var okulun.

Ertem Eğilmez'in kestiği o sahnede işte bunlar konuşuluyor ve o yüzden 317 Şeref, tam bir şerefsiz gibi keh keh gülerek ***"Özel Çamlıca Lisesi sizin ve öğrencilerinizindir hocam,"*** diyerek keyifleniyor. Yoksa gerizekâlı mı adam okulu gidip eski sahibine ayıp oldu diye versin? Ulan Şeref seni.

Tribal Enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

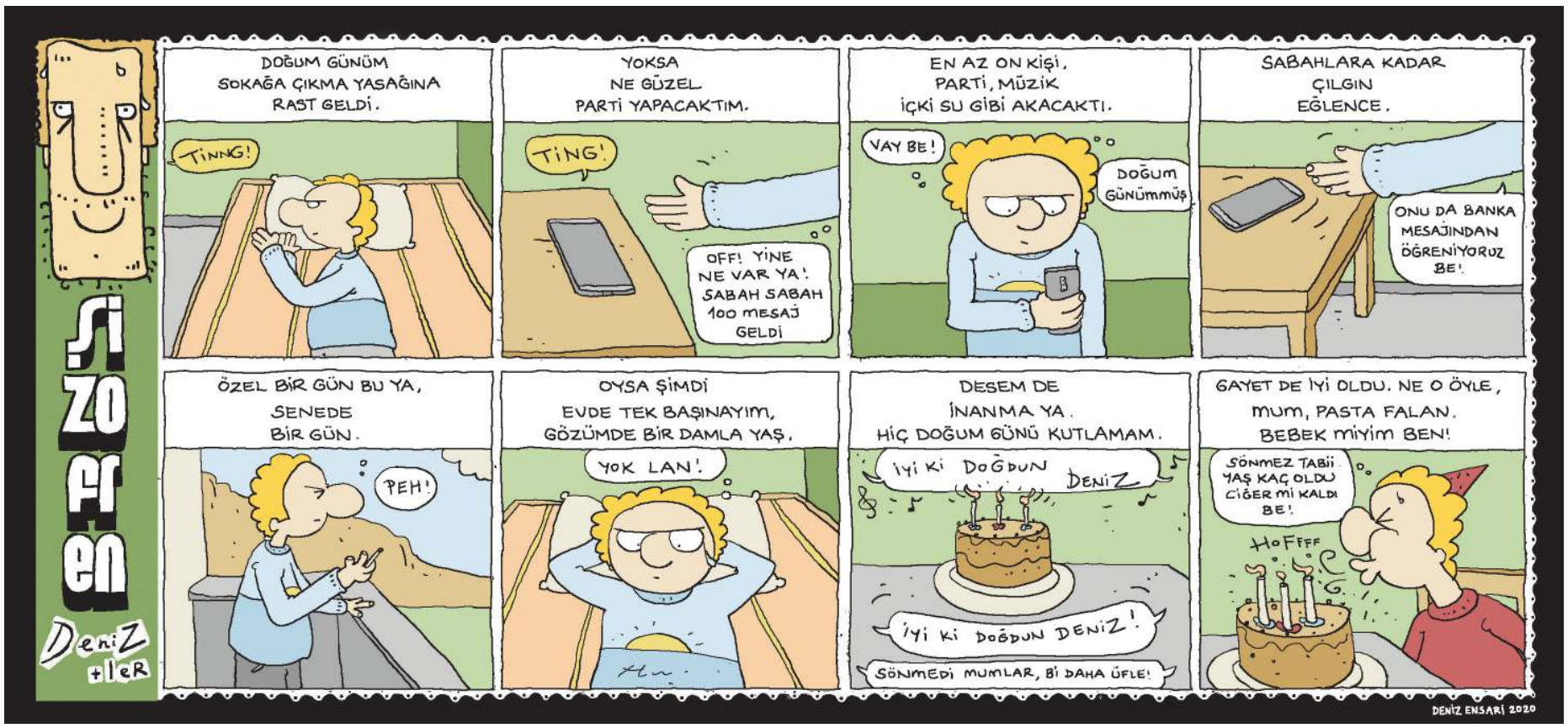

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 6 MAYIS 2020 | Sayı: 661

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL **Yurtdışı:** **Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

ORTAM

En telmaşa adam

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

özet:
PANDEMİK KARANTİNA GÜNLERİ AYNEN DEVAM

ORTAM PANDEMİYE DAİR ÖNGÖRÜLERDE BULUNMAK VE SENARYOYU ONA GÖRE YÖNLENDİRMEK ÜZERE İSTİŞAREYE YATMIŞTIR

SİVRİSİNEK SEZONUNUN GELMESİYLE KABUSLAR YENİ BOYUTLAR KAZANIR

SİNEKTEN COVİDİ KAPTIĞINI SANAN ELEMAN O ANKSİYETEYLE HARBİDEN HASTALANIR VE ESKİDEN OLMAYAN 2018 MODEL AMBULANSLA ŞEHRİN EN ÇEPERİNDEKİ ŞEHİR HASTANESİNE GÖTÜRÜLÜRKENE REİSİN KONVOYUNUN TRAFİĞİNE TAKILIR

EUUUUUU

VOTVOTVOT EEEEİİ!UUUU

AMBULANS

GMC

REİSİN İTİBARI MI CANIN MI DESELER?

ESKİDEN AMBULANS OLMADIĞI GİBİ BÖYLE 2020 MODEL AMARİKAN VE ALMAN ARABALARI, CEMMIRLARIYLA FELAN DEV KONVOYLAR, CUMBAŞKANININ 13 TENE JETİ BİLE YOKTU. GERÇİ ESKİDEN ÜLKEDE İNTERNET BİLE YOKTU HA?

KUŞ UÇMAZ KERVAN GEÇMEZ DEV HASTANENİN Bİ İZBESİNDE, ESKİDEN OLMAYAN OTOMATİK YATAKTA YA COVİD GEÇİRMİŞ BİRİNİN PLAZMASINI BUL YA DA AZRAİL SEÇENEĞİYLE BAŞBAŞA BIRAKILMIŞTIR

LÖSEMİLİLERİN HER GÜNKÜ ÇİLESİ. HEMİ DE HASTALIĞI GEÇİRMİŞ KİM GELİR ULEN BURALARA? MECBUR SANAL ALEMDEN KAN DİLENECEN

HER AN BOZULMAYA NAMZET, TEKRAR TEKRAR BALLİ İHALENECEK YATAK

BİR DÖVLETİN İLK VAADİ ASLA BUNU YAŞATMAYACAĞIM, VATANDAŞIMA KAN ARATMAYACAĞIM OLMALIDIR ULEN! BU ARADA KIZILAY'IN MANHATTAN'DAKİ O KARANLIK OTEL İNŞAATI NE ALEMDE?

VEE O MESAJ ORADAN ORAYA PAS EDİLİR DE EDİLİR

VİCDANI RAHATLASIN DİYE PAYLAŞIYO MESAJI BU DA NAAPSIN, KALKIP CEHENNEMİN KÖR DİBİNE Mİ GİTSİN KAN VERMEĞE

ACİL PLAZMA ARANIYOR. LÜTFEN YAYALIM

Yine face'ten hayır var

SONUNDA MESAJ SEKE SEKE PEK NADİR Bİ İNSAN EVLADINA GELİRSE NE ALA

GARİBİM KAN VERE VERE CANI KALMAMIŞ

SEN VERMEZSEN, BEN VERMEZSEM KARANLIKLAR NASI ÇIKAR AYDINLIĞA?

İŞTE KIZILAY BAŞKANININ DEV MAAŞI, YALISININ FAHİŞ KİRASI MEBLAĞI BÖYLE İNSAN EVLATLARINA TAHSİS EDİLMELİ, VE O MAKAM ARAÇLARI BUNLARI GÖTÜRÜP GETİRMELİ. EKREM BAŞKAN; ŞU GETİR GÖTÜR İŞİNE Bİ EL ATSAN?

BUNDA SÜLALE SAĞLAM TABİİ, KENDİ İÇİN HA DESE KÜZENLER SIRADA

İSTANBUL KARTLA GİT GİDEBİLİRSEN KERBELA HASTANEYE

KENDİSİNDEN GAYRI İNSANLIK YAPACAK BİRİSİ ÇIKTI ÇIKTI. YETER Kİ VİCDANI RAHAT ETSİN

ULEN BARİ GSS PRİMİ ALMAYIN BUNDAN

VE KEFENİ YIRTAN ELEMAN BU MUAZZAM İNSANLIK KARŞISINDA BİR ÖMÜR BAĞIŞÇININ TAŞINMALARINA YARDIM EDEREK MİNNETİNİ GÖSTERİR

GERÇEK İNSAN

İĞNEDEN TIRSTIĞINDAN KAN BAĞIŞLAYAMIYO, İNSANLIĞA DİYETİNİ ANCA BU ÇİLEYİ ÇEKEREK ÖDEYEBİLİR

HİÇ GEREK YOKTU BAABİ

GAZ BULUNDU, PETROL FIŞKIRACAK, MİLLİ UÇAK, MİLLİ OTOYLA ŞAHLANACAZ VAATLERİ BAYATLAMIŞKEN SALGIN ERTESİ SÜPER GÜÇ OLACAĞIZ, PARAYI BULACAĞIZ HESAABI YEPİSYENİ VAATLER YEŞERMEKTEDİR BERİ TARAFTA

BORCUNU ÖTELEYEN, ASLA ÖDEMEYE NİYETİ OLMAYAN, BAHANE ÜRETEN ESNAF EDASI

ÖNCE AZ Bİ BORÇ İSTEYEN, HEMEN ÖDEYEN, GÜVENİ TESİS EDİNCE SONRA ALDIĞI BÜYÜK MEBLAĞLARIN ÜSTÜNE YATANLARIN TAKTİKLERİ Mİ YOKUSA BUNLAR?

ULAN BU ARADA ŞU FİDBOLCULAR, SPORCULAR FELAN GTÜ GÖBEĞİ SALMIŞ OLSA, HAYBECİ PROFESYONEL SPOR SEKTÖRÜNÜN YERLE YEKSAN OLDUĞU, STADLARIN PARK OLDUĞU Bİ SENARYO?

TÜM BU DENYOLARA AKAN PARALAR İNSANİ MECRALARA YÖNELSE

PEKİ ACABA UZAY İSTASYONUNDAN DÖNECEK TERTEMİZ ASTRONOTLAR?

YAKLAŞMAYIN BOZUŞURUZ, BİZ STEPTE KAFAMIZA GÖRE TAKILIRIZ

HARBİDEN, SİZ DALGANIZA BAKSANANİZ YA KUMANDAN

COLD

DOKANDIRTMAM SÖYLİYİİM

MESAFE KATETTİM Mİİ... VİRÜS SONRASI DÖNEM İÇİN ZİHİN EGZERSİZİ YAPIYORUM UĞURCAN, YANİ BU DA SENARYO İÇİN Bİ ÇEŞİT MESAFE ALMAK BENCE

ONCA ARAŞTIRMA İÇİNDE FRANSA'DAKİ NİKOTİNİN VİRÜSÜ ETKİSİZ KILDIĞINA DAİR ARAŞTIRMAYA SIRTINI YASLAMIŞ İÇİNE NAMERTÇE ÇEKİYO DUMANI DEYYUZ. TAM DA HAYALINDAKİ ARZU ETTİĞİ ARAŞTIRMA